

der have Sæder, Stikke og tildels Sprog tilfælles med os (Normænd og Svenske)", jfr. Rigsdagstidenden 1866—67 Tillæg B. Sp. 876 — villet opstille bestemte Aaremaal som Betingelse for Indfødsrets Meddelelse, og dets Udvalg udtalte derfor den 3die December 1874 (Tillæg B. Sp. 100), at Opholdets Varighed alene i og for sig neppe bør have nogen egentlig afgjørende Indflydelse, hvor det af de øvrige tilveiebragte Oplysninger sikkert kan skjønnes, at den Søgende virkelig for Alvor har sluttet sig til Danmark som et nyt Fædreland, og føler sig hjemme i dette.

Af denne Uoverensstemmelse kan det forklares, at Landstinget undertiden kan mene, at der gjøres Undtagelser fra tidligere opstillede Regler, medens Folkethinget samtidig kan hævde Uoverensstemmelsen med sine i en lang Række fulgte Grundsætninger. Naar saaledes Landstingsudvalget i Slutningen af sin sidste, den 24de Oktober 1882 afgivne Betænkning anser det for en Undtagelse, at der ved Lov af 23de April 1881 tilstodes en i Tydskland født Søn af tydske Forældre, der havde bosat sig her i Landet, Indfødsret, fordi han forberedte sig til Optagelse i Søofficersskolen (jfr. Rigsdagstidenden 1880—81 Tillæg A. Sp. 1781—82 Nr. 18 og Sp. 1789), da var det kun Landstinget, som gjorde en saadan Undtagelse for sit Bedkommende, forsaavidt den omhandlede 17aarige Ansøger kun i 6 Aar havde opholdt sig her, medens derimod Folkethinget maa antages at have skjønnet over samtlige tilveiebragte Oplysninger i deres Helhed, og derfor ikke i dette Tilfælde kan siges at have fraveget tidligere Grundsætninger.

Heller ikke kan det indrømmes, at „og-
saa med Hensyn til Spørgsmaalet om Indfødsrets Meddelelse til Børn er Forholdet forandret siden Rigsdagssamlingen 1873—74" (se Landstingsudvalgets Betænkning af 24de Oktober 1882). Folkethinget fraviger ikke de af Udvalgsflertallet udtalte og ved Thingets Afstemning middelbart godkjendte Udtalelser i Betænkningen af 25de Februar

1874 (Tillæg B. Sp. 89—90, sammenholdt med Rigsdagstidenden 1866—67, Tillæg B. Sp. 16 for Landstingets og Sp. 874 for Folkethingets Bedkommende), dersom det nu samtykker i, at der meddeles Indfødsret til de paa nærværende Lovforslag under Nr. 14 og 15 opførte Personer, som jo begge ere „komne til Skjæls-Mar og Alder". Og Folkethinget har egentlig kun tilsyneladende fraveget sin Grundsætning om Børns Indfødsret, naar det i Rigsdagssamlingerne 1879—80 og 1881—82 har vedtaget, at Indfødsret meddeles to i det dansttalende Sønderjylland fødte Børn. At de i Danmark fødte alt som Børn have Indfødsret, er jo nemlig utvivlsomt, men det dansttalende Sønderjylland blev af Udvalget opfattet som endnu nationalt hørende til Danmark; thi „hvor Talen er om Spørgsmaal vedkommende Indfødsretten, maa det uden Tvivl være tilladt at skjelne mellem det nationale og det politiske Fædreland" (jfr. Rigsdagstidenden 1879—80, Tillæg B., Sp. 407—410 og 1881—82, Sp. 52—53), og Udvalget fastholdt ved samme Leilighed udtrykkelig Hovedreglen af 1873—74 om Indfødsrets Meddelelse til Børn, forsaavidt disse ikke vare af nordisk Nationalitet. Det kan derfor neppe med Rette paastaas, at Folkethinget har ændret sine Grundsætninger med Hensyn til Spørgsmaalet om Indfødsrets Meddelelse til Børn siden Rigsdagssamlingen 1873—74.

Men iøvrigt har Folkethingsudvalgene tillige gjort gjældende, at der ved Spørgsmaal om Indfødsrets Meddelelse bør lægges langt større Vægt paa de om den enkelte Person tilveiebragte samlede Oplysninger end paa almindelige Grundsætninger (jfr. Rigsdagstidenden 1874—75, Tillæg B., Sp. 100), hvilket maa forstås saaledes, at Hovedhensynet ved Spørgsmaalet om, hvorvidt en Andrager bør have Indfødsret, er, om man har faaet det samlede Indtryk af alle Oplysningerne om ham, at det virkelig er hans alvorlige Villie at knytte sig fast til Danmark for Fremtiden (jfr. Folkethingets Forhandlinger den 8de Januar 1878, Sp.